

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Ialoveni din 18 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2016, declarat de inculpatul

Bivol Ion Vasile, născut la 06 septembrie 1974, originar și locuitor al s. Costești, r-nul Ialoveni, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Ialoveni din 06 mai 2005, în baza art. 152 alin. (2) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare.

Prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2011, liberat de pedeapsă înainte de termen cu 1 an și 18 zile;

2) sentința Judecătoriei Ialoveni din 29 iunie 2010, în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 220 ore de muncă neremunerată în folosul comunității;

3) sentința Judecătoriei Ialoveni din 05 noiembrie 2014, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 450 unități convenționale, adică 9000 lei.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>11.08.2015 – 18.05.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>09.06.2016 – 08.07.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>15.09.2016 – 07.12.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 18 mai 2016, Bivol Ion a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din data intrării sentinței în vigoare și reținerea inculpatului.

2. Instanța de fond a constatat că la 15 aprilie 2015, orele 10.00-11.00, inculpatul Bivol I., în timp ce se afla la domiciliul său, situat în s. Costești, r-nul Ialoveni, unde locuiește cu mama sa, Bivol D., având scopul comiterii violenței în familie, manifestată fizic și verbal, în rezultatul unui conflict iscat spontan, a numit-o cu cuvinte necenzurate pe mama sa Bivol D., apoi, în timp ce ultima dorea să iasă din casă, i-a aplicat lovituri cu pumnii în regiunea feței. În rezultat, Bivol D. a căzut jos, iar inculpatul a continuat să-i aplice lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, provocându-i dureri fizice. Ulterior, partea vătămată a fost transportată la spital, unde i-a fost acordat ajutor medical.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 922/D din 07.05.2015 la Bivol D. s-a constatat traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze la nivelul feței, care au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că mama sa a început să strige la el, l-a lovit cu coada hârlețului. Încercând să-l lovească repetat, el a apucat de coada hârlețului, iar mama sa a căzut jos.

Necătând că inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Bivol D. a indicat că în perioada în care au locuit împreună, inculpatul consuma băuturi alcoolice și se certau deseori. La 15 aprilie 2015, iarăși a avut loc o altercație, iar pentru a evita conflictul ea a intrat în casă. În momentul când a încercat să iasă, inculpatul a învinuit-o că îl fură și a lovit-o cu pumnii în față. În rezultatul loviturilor a căzut jos, cu greu și-a revenit, fiind ajutată de nepoata sa, Bivol A., să se ridice și să cheme ambulanța. Nu are pretenții materiale sau morale față de inculpat.

Martorul Țurcan A., fosta soție a inculpatului, a comunicat că despre incidentul dat a aflat de la inculpat, care la acel moment locuia la mama sa.

Martorul minor Bivol A. a declarat că tatăl său i-a făcut observație bunicii, Bivol D., în timp ce aceasta încerca să scoată iepurii din beci. Apoi, i-a auzit certându-se și în casă. Peste câteva minute tatăl său a ieșit din casă cu sora sa mai mică în brațe. În urma lor a ieșit bunica și, lovindu-l pe tatăl său cu coada hârlețului peste spate, a căzut jos și s-a lovit de aragaz. A ajutat-o pe bunica sa să se ridice de jos și să apeleze la urgență.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 922/D din 07.05.2015 la Bivol D. s-a constatat traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze la nivelul feței, care au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele

indicate, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Versiunea apărării că inculpatul locuia separat de partea vătămată este neîntemeiată, deoarece se combate și prin declarațiile martorului Țurcan A., fiind confirmat cu certitudine că în timpul conflictului, inculpatul locuia la mama sa.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică sau morală, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, dar fiind în stare de recidivă, că nu au fost constatate circumstanțe agravante, în calitate de circumstanțe atenuante fiind reținută prezența copiilor minori la întreținere, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă numai prin izolare de societate.

3. Avocatul Serghei Postica a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că sentința este ilegală, neîntemeiată și nemotivată.

Declarațiile unicului martor ocular al incidentului, Bivol A., sunt identice cu depozițiile inculpatului.

Concluziile raportului de expertiză medico-legală lasă loc de dubii, în sarcina expertului nefiind pusă întrebarea dacă leziunile depistate la partea vătămată puteau să se producă la căderea acesteia și lovirea de careva obiecte.

Totodată, partea vătămată indică că inculpatul a lovit-o peste diferite părți ale corpului, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală la partea vătămată s-au constatat traumă cranio-cerebrală închisă și echimoze la nivelul feței.

În același timp, partea vătămată și inculpatul nu sunt membri de familie în sensul art. 133¹ Cod penal, între ei neexistând raporturi de întreținere, având bugete separate, locuind în camere separate și dispunând de bunuri proprii.

Astfel, potrivit probelor administrate urmează a fi emisă o sentință de achitare.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că mama sa a început să strige la el și, ieșind afară, l-a lovit cu coada hârlețului peste spate. Când a încercat să-l lovească repetat, a apucat coada hârlețului, iar mama sa a căzut jos, circumstanțe confirmate în instanța de judecată de fiica sa minoră.

Instanța a neglijat declarațiile martorului ocular Bivol A., precum și faptul că aceasta având o vârstă fragedă, nu era în stare să dea declarații false.

Nu a fost demonstrată intenția și scopul comiterii infracțiunii, sentința nefiind bazată pe probe concludente și pertinente, care i-ar dovedi vinovăția.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2016, ambele apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond, cercetând probele administrate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al concludenței, veridicității și pertinentei lor, corect și legal a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, just bazându-se la adoptarea soluției sale pe declarațiile părții vătămate, martorului Țurcan A., martorului minor Bivol A. și raportul de expertiză medico-legală nr. 922/D din 07.05.2015, potrivit căruia la Bivol D. s-a constatat traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze la nivelul feței, care au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Faptul producerii conflictului și exprimării de către inculpat în adresa părții vătămate cu cuvinte necenzurate, precum și aplicarea loviturilor cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului părții vătămate se probează prin declarațiile martorului Țurcan A., fosta soție a inculpatului, care în cadrul urmăririi penale a confirmat că, în stare de ebrietate alcoolică, inculpatul devine agresiv cu membrii familiei. La 15 aprilie 2015, acesta a mers împreună cu copii la mama sa. De la fiica sa a aflat că inculpatul a agresat fizic partea vătămată, ulterior, acest fapt fiind recunoscut și de către inculpat.

Declarațiile martorului minor Bivol A., date în instanța de fond, potrivit cărora, bunica Bivol D. l-a lovit cu coada hârlețului peste spate pe tatăl său, contravin declarațiilor martorului Țurcan A. și au fost făcute cu scop de apărare a inculpatului și evitare a răspunderii pentru infracțiunea comisă, inculpatul fiind părintele martorului minor și fiind cointeresat în absolvirea acestuia de răspundere penală.

Astfel, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele componentei infracțiunii incriminate, fiind constatată cu certitudine săvârșirea acțiunilor de violență în familie manifestată prin influențarea directă asupra corpului victimei, prin lovire cu pumnii și picioare peste diferite părți ale corpului părții vătămate.

Între fapta prejudiciabilă comisă cu intenție de inculpat, manifestată fizic și verbal, și urmările prejudiciabile sub forma de vătămare corporală neînsemnată, există legătura de cauzalitate, or, vătămare corporală a avut loc din cauza acțiunilor inculpatului asupra integrității corporale a victimei, ceea ce se dovedește prin declarațiile părții vătămate și ale martorului Țurcan A.

Latura subiectivă a infracțiunii de violență în familie în acțiunile inculpatului se exprimă prin intenție directă, potrivit declarațiilor părții vătămate, între aceasta și inculpat, în ultimul timp relațiile nu erau bune, ei nu se împăcau, iar în perioada când locuiau împreună, fiul consuma băuturi alcoolice și provoca certuri.

Totodată, atât partea vătămată, cât și inculpatul nu neagă că între ei deseori aveau loc conflicte, însăși inculpatul confirmând că din anul 2009 și până la conflict a locuit în casa părintească, dar bugetul și mesele erau separate, ceea ce denotă direct existența relațiilor neprielnice.

Afirmația apărării precum că instanța de fond urma să aprecieze din punct de vedere al coroborării, declarațiile inculpatului care contravin celor ale părții

vătămate, este nefondată, soluția instanței de fond fiind justă, declarațiile părții vătămate fiind confirmate prin declarațiile martorului Țurcan A., date în cadrul urmăririi penale, potrivit căror unicul martorul ocular al conflictului a fost minorul Bivol A., care a indicat că inculpatul a agresat partea vătămată.

Alegațiile apărării, precum că organul de urmărire penală nu a pus în sarcina expertului care a efectuat raportul de expertiză medico-legală, întrebarea dacă leziunile depistate la partea vătămată puteau fi comise de la căderea acesteia și lovirea de careva obiecte, nu sunt relevante, or, prin raportul de expertiză medico-legală nr. 922/D din 27.04.2015, s-a constatat la Bivol D. vătămare corporală ușoară, care în coroborare cu alte probe administrate de organul de urmărire penală, demonstrează că partea vătămată a suportat vătămarea corporală ușoară în urma acțiunilor inculpatului, prin agresare fizică.

Argumentele avocatului prin care susține că partea vătămată și inculpatul nu sunt membri de familie în sensul art. 133¹ Cod penal, între ei nefiind careva raporturi de întreținere și având bugete separate, sunt neîntemeiate.

Or, conform art. 133¹ lit. a) Cod penal, prin membru de familie se înțelege, în condiția conlocuirii, inclusiv persoanele aflate în relații de rudenie pe linie dreaptă.

Astfel, între inculpat și partea vătămată există relații de rudenie pe linie dreaptă, fiind mama și fiul, care la acel moment, potrivit declarațiilor părții vătămate, locuiau împreună, fapt confirmat și de martorul Țurcan A., fosta soție a inculpatului. Totodată, însăși inculpatul, în ședința instanței de apel, a recunoscut că la data de 15 aprilie 2015 locuia împreună cu mama sa, în casa ei.

Este constatată prezența subiectului infracțiunii prevăzute de art. 201¹ Cod penal, subiectul infracțiunii având o calitate specială în raport cu victima infracțiunii, fiind membru al familiei victimei.

Afirmațiile apărării, că inculpatul și partea vătămată aveau bugete separate, sunt nefondate și declarative, probele administrate dovedind că inculpatul și partea vătămată locuiau împreună, într-o casă.

Lipsesc careva împrejurări care ar impune intervenirea în sentința contestată prin casarea acesteia la capitolul demonstrării vinovăției inculpatului de fapta incriminată, probele administrate fiind suficiente, coroborative și destule pentru a menține sentința de condamnare în vigoare.

Instanța de fond corect a constatat că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, iar concluzia privind numirea pedepsei inculpatului este corectă, legală, întemeiată și probată, în conformitate cu prevederile art. 75, 76 Cod penal.

Totodată, prin sentința Judecătorei Ialoveni din 05.11.2014, Bivol I. a fost condamnat în baza art. 264¹ Cod penal la amendă în mărime de 9000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Prin încheierea executorului judecătoresc A. Jitaru din 02.11.2015 s-a dispus încetarea procedurii de executare a documentului executoriu privind încasarea de la debitorul Bivol I. în beneficiul statului a amenzii în mărime de 9000 lei, achitată la 02.11.2015.

Deci, inculpatul a comis infracțiunea incriminată la 15.04.2015, antecedentul penal nefiind stins, or, s-ar fi considerat ca neavând antecedente penale, dacă acesta ar fi achitat amenda aplicată prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 05.11.2014 până la data comiterii din 15.04.2015.

Astfel, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 201¹ Cod penal în stare de recidivă, iar mărimea pedepse pentru recidivă nu poate mai mică de jumătate din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, instanța de apel a concluzionat că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă doar prin izolare de societate.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanțele de fond și de apel greșit au apreciat probele administrate, ajungând la o soluție eronată.

Astfel, instanțele au indicat că în ziua conflictului, el conlocuia cu partea vătămată.

Într-adevăr, anterior a locuit în casa mamei sale, unde a întreținut în mod individual o gospodărie de creștere a păsărilor și animalelor domestice, acestea aflându-se la ea împreună cu alte acte și bunuri pe care nu a reușit să le transporte la domiciliul nou.

În ziua conflictului, locuia cu fosta soție și copii minori pe adresa str. Ionaș 26, s. Costești, r-nul Ialoveni. La domiciliul mamei sale a mers, împreună cu fiicele sale minore, pentru a lua actele cu care urma să achite serviciile pentru consumul energiei electrice, iar banii i-a primit de la concubina sa. Acest fapt denotă, cu certitudine, că nu locuia cu mama sa, or, concubina sa nu i-ar fi încredințat banii destinați pentru achitarea consumului electrice în casa în care locuia, dacă el ar fi locuit separat de ea.

Faptul rămânerii banilor și actelor sale spre păstrare în casa părintească au fost incorect interpretate drept loc de domiciliere, fiind dedus, în mod greșit, că conlocuia cu partea vătămată.

Potrivit situației de fapt constatate, el nu poate fi recunoscut drept subiect al infracțiunii imputate, or, lipsește condiția conlocuirii sale cu partea vătămată, cerință obligatorie, prevăzută de art. 133¹ lit. a) Cod penal.

Nu i-a aplicat careva lovituri mamei sale, faptul dat fiind confirmat prin declarațiile unicului martor ocular, fiica sa minoră, Bivol A.

Afirmațiile instanței de apel, că fiica sa minoră, prin declarațiile sale, urmărește scopul de a-l proteja de o eventuală răspundere sunt doar presupuneri neprobate, fiica sa nefiind în relații ostile cu bunica sa și nu avea intenția de a o calomnia prin declarații denaturate și a-l proteja pe el de pedeapsă.

Totodată, faptul că anterior a fost atras la răspundere penală, a avut un impact de sistare în general a comportamentului său antisocial.

În același timp, decizia instanței de apel urmează a fi casată și din motiv că în dispozitiv instanța nu s-a expus asupra cererii de apel depusă de el.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Bivol D. că în perioada în care au locuit împreună, inculpatul a învinuit-o că îl fură și a lovit-o cu pumnii în față, în rezultatul loviturilor a căzut jos, cu greu și-a revenit; ale martorului Țurcan A. că de la fiica sa a aflat că inculpatul a agresat fizic partea vătămată, ulterior, acest fapt fiind recunoscut și de către inculpatul care la acel moment locuia la mama sa; ale martorului Bivol A. care a indicat că inculpatul a agresat partea vătămată; raportul de expertiză medico-legală nr. 922/D din 07.05.2015, potrivit căruia la Bivol D. s-a constatat traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze la nivelul feței, care au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile de pe rol, indicând motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării (*pct. 4. din decizie*), probele administrate pe caz demonstrând fără echivoc prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) Cod penal (*pct. 3.-5. din decizie*).

Soluția instanțelor coroborează întocmai și cu prevederile din art. 133¹ lit. a) Cod penal, că prin membru de familie se înțelege, în condiția conlocuirii, inclusiv persoanele aflate în relații de rudenie pe linie dreaptă. Or, în prescripțiile din această normă nu se regăsește impunerea conlocuirii a prezenței *raporturilor de întreținere, bugetelor comune, locuirea în camere neseperate și nedispunere de bunuri proprii*, circumstanțe invocate neîntemeiat de apărare.

Pe lângă aceasta, potrivit relevanțelor instanței de apel, necontestate de recurent, însăși inculpatul a confirmat că din anul 2009 și până la conflict a locuit în casa părintească.

Totodată, afirmația recurentului că în dispozitiv instanța nu s-a expus asupra cererii de apel depusă de el, contravine încheierii Curții de apel Chișinău din 15 iulie 2016, prin care a fost corectată eroare omisă în dispozitivul deciziei contestate, în aspectul vizat. Această încheiere nu este atacată de recurent în modul prevăzut de lege (*pct. 5. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor

cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul Bivol Ion Vasile, împotriva sentinței Judecătoriei Ialoveni din 18 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2016, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 decembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco